

бадю ти . . . той е писалъ тази мръсотия срещу тета . . . другъ не може да бжде . . .

— Ако е писалъ, крива ли съмъ азъ?

— А на баща ти кой е казалъ, говедо! — Избухна той съ нова сила. — Това ми кажи ти на мене! Ха де!

— Не знамъ . . . вѣрвай ми, не знамъ!

— Ще научишъ! — рече той задавенъ отъ злоба. — Ще на-у-чишъ! — И юрукътъ му са изви високо надъ главата ѝ . . .

*

Селото настрѣхна. Вестта отъ вестникътъ премина като вихрушка презъ улицѣ. Нѣкой бѣше донесътъ единъ брой, но само за нѣколко часа той премина презъ ржцетъ на педесетъ-шейсетъ души и стана на парченца. Нѣкои започнаха да се съмняватъ.

— Праздна работа . . . Никжде не е писано, нѣкой е рѣкълъ да се пошегува . . .

— Писано е! Съ очитъ си видѣхъ . . .

— И да не е писано. Та Жанката не може да го направи ли?

— Море, какъвъ вѣлкъ е той!

— Кой ли пѣкъ му е открилъ капана, а? — попита единъ селянинъ.

— Работниците! Работниците! Въ тѣхенъ вестникъ е писано . . .

— Слушайте! Тази работа си е негова . . . Написалъ го е самъ човѣкътъ, за да види ще мръднемъ ли . . .

— Ухъ, будала! Какъ нѣма да мръднемъ бе! Че той и мене да продаде, пакъ борчлия ще му остана . . .

— Ето, пресмѣтнете! — обикаляше Андонъ Муранлията селянитѣ. — Едно на друго отъ общи-